

Udsigt fra Markuspladsen. En gondol er ved at lægge til kaj med et hold turister. I disen i baggrunden ses San Maggiore kirken på øen af samme navn.

Et kvarter lidt væk fra den slagne sti. Vasketøjet er ikke ophængt som dekoration, selv om man godt kunne få den tanke.

Venezia er et virkeligt eventyr

Venezia er normalt belejret af turister. Er der mon mere fredeligt uden for højsæsonen sidst i oktober og efter en lang covid-nedlukning? For at få svar på det spørgsmål tog vi af sted en hel uge i uge sidst i oktober

TEKST & FOTO: HENRIK KØHLER
redaktion@midtjyllandsavis.dk

Vort ophold i Venezia begynder i Treviso-lufthavnen, der benyttes af diverse lavprisflyselskaber.

Direkte på den modsatte side af gaden ligger vort hotel for en nat, »Venice Treviso Airport bed«, med lunkne 6,6 i karakter på booking.com. Receptionisten ku' godt være fra Pakistan. Værelset er spartansk og har tre separate senge og et bedaget »mærkevarer-tv« af mærket »Sunny«, hvor en påklippet seddel forkynner »No Funzionata«.

Der er toilet på gangen. Endnu et hold danskere er kommet op ad trappen. Jeg spørger, om de også skal bo her i 14 dage. Det spørgsmål svarer de bekræftende på med et smil.

Følgende morgen med bybussen til banegården i byen Treviso og købe togbilletter til vores destination Venezia. På baneterrænet ses en stribe strømlinede togstammer fra sagnomspundne Ansaldo Breda, der ikke leverede tog til tiden til DSB. Dem vil vi ikke dvæle for længe ved. Det hjælper jo heller ikke at gå over og sparke på dem. Fabrikken er for længst opkøbt af et japansk firma og har fået nyt navn.

Lokalt bumletog

Turen tager en halv time med et lokalt bumletog. De sidste fire kilometer tager banen os ud i lagunen og over den dæmning, der sluttelig ender på banegården St. Lucia, Venezia. En usædvanlig bred trappe fører os direkte ud i den venezianske virkelighed. Vi bliver mødt af ivrige portnere, der vil hjælpe med bagagen og direkte for vores fødder ligger den hektiske brede Canal Grande med tæt trafik af både af enhver tænkelig slags.

Langs bredden ligger statelige

bygninger, der bringer ens fantasi flere århundreder tilbage i tiden. Der er sådan lidt kulisseagtigt over det scenarie, men det er jo virkelighed. Vi slæber af sted med vore kufferter over stok og sten og krydser adskillige broer og trækker tiden, da vi først kan blive lukket ind i vores airbnb lejlighed kl. 15.

Alle turister marcherer ad ruten fra Banegården til Markuspladsen. Det er den slagne vej. Går man blot 50 meter væk fra den, er man nærmest alene på hyggelige små torve og i smalle gyder, der jævnlige ender blindt i et T, hvor overliggeren i T-et er en smal kanal eller en væg.

Husk at fare vild

Det siges, at en del af oplevelsen ved at besøge Venedig er, at lade sig fare vild. Det sker da også ustandseligt, om man vil det eller ej. En tur i gondol koster 80 euro for en halv time. Bådturen er et must for mange besøgende. Gondolen er i øvrigt 11 meter lang og vejer 600 kg. Det forklarer måske, at tempoet er yderst moderat, når den skinnende sorte båd på inklusive besætning skal drives frem af en person med en enkelt godt tre meter lang åre

På slaget 15 mødes vi på fiskemarkedet med Massimiliano, vores vært. Han fortæller, at turistflowet er moderat. Englændere, svenskere, amerikanere, russere og asiater møder man stort set ingen af på grund af covid. Det gør en forskel, og det har også været saliggørende for byens indbyggere. Han vurderer, at der cirka er halvt så mange turister som normalt for årstiden.

Lejligheden er ok, men en smule trang. Vort værelse har et relativt smalt vindue med yderst begrænset lysindfald, og man kan næsten nå muren overfor, når man rækker armen ud i skakten. En lampe i loftet, og enkelt sengelampe til

tre senge og absolut intet til at bryde de hvidmalede vægge.

Der er et glimrende toilet på gangen og et køkken med alt udstyr, som vi deler med Tony, en albaner, der flygtede fra sit hjemland over Adriaterhavet på den mest hårrejsende vis som 16-årig. Den historie havde jeg gerne dykket ned i, men Tony taler kun albansk og italiensk. Samme aften, får vi at vide, ankommer en far og en datter fra Riga, som vi også skal dele faciliteterne med. Ok da, - det havde vi ikke set komme, men vi er ikke sarte, hvad selskab angår, og det skal vise sig at de andre holder ret lav profil den kommende uge. De betaler formentlig ikke prisen 900.- kr, pr. overnatning, men er venner af værten.

Høje hotelpriser

Venedigs hotelpriser er i den virkelige høje ende, især hvis man vil bo super centralt som her. Efter en siesta begiver vi os i retning af stormagasinet Fondaco dei Tedeschi, hvor man helt gratis kan booke adgang til tagterassen med udsigt over byen. Bygningen er et 500 år gammelt palæ. Rulletrapperne fører os forbi den ene etage efter den næste med en overdådighed af luksusvarer: kosmetik, ure, smykker og tøj fra alle de kendte producenter. Vi noterer os dog ingen fladskærme af mærket Sunny.

Udsigten er glimrende fra toppen af bygningen her mens solen er ved at gå ned. Venedig er virkelig billedskøn og noget helt særligt. Hvis ikke det er gået op for en, så sker det nu hvor man står med hele byen i sin hule hånd.

Vi har tømt vore tre tur-rygsække og begiver os ned i det nærmeste Coop-supermarked for at handle dagligvarer ind til en hel uge. Om morgenen snakker jeg med faren fra Riga, der skal bo i lejligheden med sin 18-årige datter. Han er i gang med at skrubbe på nogle

muslinger, han netop har købt for en slik på fiskemarkedet Campo della Pescaria lige henne om hjørnet, og han viser mig et kilo røde rejer, hvor hver næsten er på størrelse med en lillefinger. Dem har han givet 16 euro for. Muslingerne får jeg ikke proppet i familien, men rejerne!! Det kan kun gå for langsomt med at få købt et kg af dem, og få checket ud, hvad der findes af godt fra havet på det marked.

Fruen er med på ideen, og snart er vi af sted og køber over et kilo kæmperejer til 127.- kr. Næste gang skal vi have frisk tunfisk og sværdfisk. Sidstnævnte koster ganske vist 24 euro/kg., men er utrolig mør og velsmagende. Der er også et bredt udvalg af blæksprutter. Et stort parti er stadig fulde af violet-blå blæk. Desuden kæmpe hummere og krabber i alle størrelser og former. Det er fascinerende, men vi har ikke helt styr på, hvad vi skal stille op med dem i køkkenet.

Store turistdag

Der mange turister her, der næsten alle nøjes med at tage billeder. Området huser også en hel del grøntsags- og frugt-boder, så der suppleres med citroner og hvidløg plus det løse til rejerne.

Det er store turistdag. Vi skal følge »motorvejen« over Rialtobroen i retning af Marcuspladsen - Piazza San Marcos. Fremme på pladsen er det vanskeligt at forestille sig for eksempel dobbelt så mange mennesker samlet på den plads. Vi aflægger et besøg i Markuskirken. Det koster et mindre beløb. Når man er inde kan man også besøge krypten (tror jeg det var) ved at erlægge yderligere fem euro. Det er lidt bondefangeri over det. Det er svært at besøge en katolsk kirke uden at tænke over, hvor al den rigdom stammer fra og uden at sende en tanke til de mange tusinde mesedrenge, der har været udsat for overgreb fra mennesker, de havde tillid til. Det

er i hvert fald sådan, undertegnede får det, snarere end at være imponeret over udskæringer og malerier.

Solens stråler denne dag kæmper helt til først på eftermiddagen med at slippe gennem disen. Det er optimale betingelser for smukke billeder. Vi fortsætter i over en halv time i retning af en park, hvor der tilsyneladende ingen turister er. Venedig er nok smuk og fortryllende, og det er skønt at der ingen biler er, men man savner nogle grønne oaser efter et par dage, når man kommer fra landet.

Vi fortsætter gennem et beboelsesområde. Her er vasketøj overalt på snorene og navne ved brevsprækkerne, men ingen mennesker at se. De er formentlig på arbejde. Der er en helt særlig rolig og autentisk stemning i det område og ingen butikker med masker og glaskunst og andet souvenirragelse. Det forholder sig jo sådan, at Venedig er i færd med at blive affolket.

Indbyggertallet i dag anslås til omkring 50.000, og det tal falder med 1000 om året. Det antages, at 125.000 er flyttet fra byen siden 1950'erne. Grundpriserne stiger og hvor der før var en børnehave, en lille købmandsbutik og nogle boliger, er der måske nu et par hoteller samt souvenirbutikker. Det er ikke noget for børnefamilier. Resultatet er, at byen år for år antager lidt mere karakter af museum, og at mange af de handlende og folk i servicefagene bor på fastlandet og rejser den korte tur herud hver morgen og hjem om aftenen.

Berømt køkken

Forbi et Coop efter gedeost og en flaske tilpas tør Maschio/Chardonnay med bobler fra Veneto regionen, i hvilken vi befinder os, til 3,70 euro. Om aftenen får rejerne tur på panden med chili og hvidløg og et godt skvæt til slut af hvidvinen. Sønnen spiser med, men det er ikke et højdepunkt i hans tilværelse.

Nu vi er ved mad, så er det italienske køkken med rette berømmet verden rundt. Man skal dog huske aldrig at sætte sig på en restaurant, hvor turisterne er i overtal, eller hvor man bliver shanghajat af en person udenfor, eller de har 111 forskellige retter på menukortet. Den fælde går vi i to gange, fordi vi er for trætte og dovne. Ikke at det er specielt dyrt, men vores mad er standardiseret og kønsløs. Det sker ikke på et sted under navnet »900 Pizzeria Jazz Club« på Campienello del Sansoni. Der er atmosfære, s/h fotos med Miles Davis og Dizzy Gillespie på væggen, skøn musik i højttalerne, og pizzaerne har karakter og er lige så smagfulde som stedets indretning. 90 kr giver vi for en hel liter drikkelig husets rødvin.

Vi har anskaffet os en tre-dages billet til Vaparettoen gældende til hele Venezia-området, de kommende tre dage. Vaparettoen er de færger, der tøffer rundt stopfulde af passagerer, og gør det ud for bybusser. Mere derom i næste afsnit

Rialtobroen er den helt store turistmagnet og ligger på »motorvejen« når man skal fra banegården til Markuspladsen. Den er en af kun fire broer over Canal Grande.

Typisk turiststrøg med butikker, der alle sælger det samme: Masker, køleskabsmagneter og andet tingel tangel.

Fiskemarkedet Campo della Pescària ligger kun et minuts gang fra vores lejlighed. Her er et rigt udvalg og priserne er overkommelige.

Fra stormagasinet Fondaco dei Tedeschis tagterasse har man en glimrende (og gratis) udsigt over Venedig og Canal Grande.

Også efter mørkets frembrud er der gang i gondolforretningen. En halv times sejlads koster 80 euro, cirka 600 kr.